Stelian Olariu, o carieră cu forța morală a ritmului perfect

(Daniela Caraman Fotea, 10 martie 2008)

Cea mai recentă dintre scrierile lui 2008, apărută în martie, omagiază un artist singular, exact la 60 de ani de la debutul său în postura artistică pe care a slujit-o cu un rarisim devotament, egalat doar de o modestie fără pereche în lumea muzicală de peste vremuri: **Stelian Olariu** – dirijorul și compozitorul specifică titlul eseului biografic dedicat, semnat **Doru Popovici**, care își oferă din nou tiparului gândurile, ideile; și nu din râvnă literară. Demersurile domniei sale în materie, numeroase în ultima vreme, pornesc dintr-o puțin obișnuită generozitate față de confrați sau slujitori ai artei sunetelor, ale căror vieți, cariere și merite, s-ar pierde altfel în nesăturata uitare. Nu sunt simple istorisiri ori comentarii limitate la personajele-subiecte alese; autorul nu pierde niciodată ocazia de a pune în lumină (cu rigoare, la detaliu), epoci, ambianțe culturale și muzicale din ultimele șase-șapte decenii, a căror evocare nu obligă doar la exerciții de memorie ci și la curaj. Doru Popovici îl afirmă olimpian, fiind singurul condei care practică repetitiv delimitări clare (cu exemple punctuale), ale valorilor muzicale autentice de culturnici. Volumul de față nu face excepție.

Numele lui Stelian Olariu mi-a însoțit din copilărie iubirea de operă. Oricât de numeroase au fost pleiadele de cronici revelând performanțele scenei noastre lirice, (au fost și sunt!), afirmația nelipsită, **constant** reținută peste ani, a fost cea potrivit căreia personajul cel mai apreciat în superlative a fost... corul Operei Române. Grație lui Stelian Olariu!

Fiu de muzician (Gheorghe Olariu, tenor spint și dirjor de cor), a devenit la rândul său corist apoi conducător al formației Societății corale „Înălțarea" din Timișoara: era în zi de Paști a anului 1948. Așa a intrat Stelian Olariu pe drumul muzicii; după spusele proprii, a iubit-o năpraznic, dăruindu-i-se trup și suflet. A fost de la început respectat de maeștri: I.D. Chirescu: Stelian Olariu va fi un mare dirijor de cor; va duce mai departe sublima artă a muzicii din Banat – Țara corurilor! D.D. Botez: este cel mai bun student al meu; muzician profund, dirijor de tip romantic, cu talent mai mult decât neobișnuit. Paul Constantinescu: cred în talentul lui viguros, așa cum cred în viitorul muzicii românești.

După terminarea Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București, Stelian Olariu și-a început activitatea la corul Palatului Pionierilor – secund o avea pe Eugenia Văcărescu Necula; a format corul de tineret de la Casa Studenților, apoi în 1962 a intrat în marea familie a Operei naționale, pe care nu o va mai părăsi. Acolo s-a întrupat legenda Stelian Olariu. Istoria uită, cifrele păstrează însă pertinent, realități: dirijorul a semnat în peste 150 de premiere sau reluări de titluri de operă italiană, germană, franceză, rusă, spaniolă, școli naționale și desigur operele românești: Enescu – versiunea Oedipe 1963, distinsă cu Discul de aur în Japonia; Jora, Drăgoi, Bretan, Buicliu, Gh. Dumitrescu, Trăilescu, Bentoiu, Doru Popovici. A modelat și disciplinat riguros corul operei într-un monolit omogen, sensibil, vital. Aceasta este Opera de o viață a maestrului Stelian Olariu, desfășurată ardent, petrecută discret în sala de repetiții, în culise și prea puțin față în față cu publicul, la atât de meritatele aplauze! Acum, grație unui alt maestru, Doru Popovici, artistul își dobândește ieșirea la rampă, de lung parcurs, în fața marelui public al cărților. Salutară apariție!